

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

språnga; desutan är utsigten åt ålswen och Hisingr-landet förträffelig, at förtiga flera förmåner. Om någon är hågad at tilhandla sig nånde egendom, så tackes han anmäla sig hos Herr Conduc-teuren Carlberg innom Stuet af denne månad: ty seber-mera, då man närmare anstaltat om bygnaden, säljes den ej. KöpeStillingen lofwat vara billig, och om bygnings-materialier Fullt åstundas, så finnes därtill någon tilgång på platsen, hwilken genast kan tilträdas, om så åstundas.

Til upmuntran för drängar och pigor, at med mera slit och wåhwilja samla klutar, eller de så kallade lumpor, betolas af Herr Fabriqueuren Schil-ler i Götheborg, eller wid Pappers-bruket uti Mön-dal beläget, den 28 Sept. i år och framgent, et Præmium til de slitigaste lumpesamlare; nämligen et på 40 Dal. för den finare linnesamlaren; et på 30 Dal. för en gröfre nyckenhet af linne; samt et på 20 Dal. för den rikaste ylle-lumpesamlaren; utom den efter allmänna taxan beräknade penninge-afgiften och betalningen.

Det är bekant, at ålswen et nytt Pappers-bruk anläggas i Mölndal, som ock åstundat lumpor: hwarföre ny, fast ännu obekant, upmuntran lof-was dem, som göra sin slit, at antingen på Korn-dals bruk, eller hos Boktryckaren lange här i Sta-den, inleswerera flere, til dessa behof oundärlige, klutar. (Nå, det wore en wålsignad sak, at här-igenom så bättre köp på papper.)

Götheborgska Magasinet.

Lördagen, den 14 Februarii 1761.

Fortföljning af Historiska Anmärknin-
gar öfwer Riksrådinnan Karin Bjel-
kes Sorgeskalk.

Utagad all Poetisk ordning i närwarande an-
märkningar, förbehåller jag mig samma Hi-
storiska trovärdighet, som någon annan. Det är
sant, at jag borde börjat med detta stycke, därefter
wist up Sorgeskalken, och så skrifwet det, som lä-
ses uti N:o 5; men för bättre upmärksamhet war
nödigt, at tala först om Riksrådinnan, och därige-
nom gifwa läsaren lust at känna Friherrinnan. Föl-
jer således nu, hwad jag kunnat samla, rörande
des yngre och medel-ålder.

I Stockholm år 1599 ankom hon ifrån sin Fru
Moder, Riksrådinnan och Friherrinnan, Fru Elsa
Bjelke, til den Swenske bullersame Stådeplatsen,
just på en tid då hånnes blänkande Anor ledo en
stor förmörkelse, och hånnes Far, Riksrådet och
Friherren, Herr Clas Nilson Bjelke, war under-
kastad

kastad ganska widriga öden. Så wida jag skal förtro mig hännens egna anteckningar, frambars hon med mycken ståt til Döpet af Enke-Drottningen, Drottning Gunnila Bjelke, hwilken efter denna heliga förrättning hade näpligen lemnat hånne åt waggan, innan et sorge-töken omgaf hännens menlösa läge. Hon begynte med någon besynnerlig gråt förespå den öfwerhängande wädan, som hånne förestod. Sådant har utan twiswel waret en aning af den landsflygtighet, uti hwilken hon, med sin olyckelige Herr Fader, samt andre sine förnåmte anhörige, måste begifwa sig, uti sin spådaste ålder: ty innan hon kunde gå, blef hånne fövelagt, at wandra utur Fäderneslandet til främmande orter, hwadan hon aldrig wunnet återkomst, om icke den store Gustaf Adolph hade 1616 förwandlat all wrede i nåd, och gifwet Fadren tilstånd, at hemkomma med de sine til Fäderneslandet. En höfvarande upfylles med glädje, när han efter starkaste stormar anländer i en säker hamn. Ej mindre frögdebetyggheter yrade Fröken Bjelke, när hon efter många ledsamheter i främmande länder ankom til Stockholm, dårest hon omsamnades med lika glädje af sin Half-syster, Fru Fröherrinnan Margreta Bjelke, hwilken 1613 hade gift sig med Hårtig Carls Råd och Slots-läfwen på Stockholm, Herr Axel Ryning. Här utplånade hon, under fågnesamt umgänge med sine förwanter, hogkomsten af de förflutne widrigheter, och förwärfwade sig allas kärlek. Hännens höga egenfaper och annan behagelighet, hwarmed hännens ungdom war utswad, försatte

försatte hånne uti stor högagtning hos alle Kännare; men förnåmligast hade hon intaget Hårtig Johans af Öster-Göthland Hof-Stalmästare, och Lieutenanten wid Adelsfanan, Herr Knut Jöransson Ullsparre, den hon några år efter unnade en ägta genkärlek. Som denne unge Herren räknade sin härkomst ifrån Riksrådet och lagmannen öfwer Väster-Göthland, Herr Jöran Eriksson Ullsparre*; så liknade han sin högförtjente Fader och Ättelägger. Han stod icke allena wäl hos Hårtig Johan in til hans insallande död, utan förwärfwade sig strax efter en Gustaf Adolphi nåd, som år 1618 gjorde sin betydande resa at westerhafswets stränder, at utmärka något fördelagtigare ställe til den prägtiga Görheborgs anläggning, och befalte wid upwakningen, at han skulle ställa sin kosa med den öfrige Suiten at förenämde ort. På Gräfsnäs lät Konungen samme dag förmärka, huru han fan nödigt, at taga Wätlehärad under wägen uti ögnasigte, i anseende til den Danstas hårda medfart ej mindre på Fog än almoge, under den tiden häradet hade med flere städt i underpant hos Konungen i Dannemark för 1000000 Riksdaler, som kallades Elfsborgs-lösen, och skulle på föreskrifne tider betalas til Danstas Kronan. I sådan afsigt ankom Konungen, lebsagad, utom andre förnåmte

* På hans grafsten i Lundby Kyrka finnes denna skrift: Här ligger begrafwen den ädle och Wälborne Man Jöran Eriksson til Hjare, Sveriges Rikes Råd och Lagman öfwer Väster-Göthland, hwilken affomnade i Herranom den 18 Julii, år efter Christi börd 1612.

nåme Herrar, af Hof-Stalmästaren, Herr Knut Jöransson Ullsparrre, ifrån Gråfsnås öfwer Mjön til Gålsnås by, på hwilkens högder han mottogs af den församlade almogen med höga glädjerop, och gjorde til dem hårliga Economiska förestälningar. Det är bekant, at denne Konungen aldrig framtagade, utan til sine undersåtars nytta. Likaså hände wid detta tillfälle. När han besåg landet, huru ömfeligen det war tillyntat, med menige almogen, som då aldrig brukade Skjortor af linnen, utan liknade så wida Lapparne, at de klädde sig i ludna Skinpelsar, föreslog han ifrån en sten, på hwilken han hwilade, hwilken af samma händelse bår namn af Konunga-stenen, åtskilliga medel til deras hjelp, och bland andra, at de skulle wäfwä walmar. Detta hade sådant intryck på deras sinnen, at deras tiltagne qwinnor företogo sig wäfnaden med alswar, den de genom sin berömliga flit bragte til sådan högd, at de först beklädde sit eget husfolk, och öfwerstötet affattes til andras behof. Därpå är brukeligt, at Boråsare insinna sig twänne gånger årligen, at uphandla walmar; och linwäfnaden försälges åt stads-folk, orten til fördel, och god indrägt. Ifrån denna by fortfattes resan til Göttheborg, och när alt war anstaltat til Stadens anläggning, hugnade Konungen Hof-Stalmästaren Ullsparrre med lieutenants fulmagt wid Adels-sanen. Efter twänne års förlopp blef han 1621 af Drottningen Maria Eleonora i något wärf affärdad til Konungen, som samma tid belägrade Riga: stormingen hwidstade wår Ullsparrre, och

och fölgde Konungen uti åtskilliga farligheter. Den böjelse han då och eljes wiste för frigs wäsendet, hindrades af Fröken Karin Bjelke, hwilken hade faller med sin smak på en tystare lefnad, at om han tänkte winna händes bifall i et, måste han lyda händes förslag i et annat. Ehuru swära dessa wilforen honom förefommo, måste han doch underskrifwa dem, innan något ägtenskap dem imellan blef sluter. Korteligen, kärleken öfwerwan frigs lusten, och han skyndade på bröllopp, hwilket firades på Stockholms slott med stor högtidelighet uti höga Öfwerhetens närward 1622. Efter brölloppet, skyndade sig det unga Paret til Sjare. På det säteriet framfödde Fru Friherrinnan Bjelke sina sin i Sorge-falken omtalte arfwingar (läs No 32 förra årgången), som mest, och i den spådate åldren affomnade, om jag allena undantager Herr Jöran och Fröken Anna Ullsparrar. Där öfwerlemnades stora rikedomar uti en gifmild hand; och Fruen gjorde sig en heder, at wisa, hurn hon drefs af människo-kärlek. Där lefde hon förnögd i stillhet med sin älsfwärde Heere. Där begråt hon sina Afkomlingar och Sysstrar. Där ifrån wille hon ej heller, at händes Statbaraste rikedom skulle Elias; men hwad hände? När den store Gustaf Adolph affommat, och skulle föras från Tyskland, utnämndes Hof-Stalmästaren Ullsparrre, at wara en ibland de hundrade Adelsmän, som med flottan afhemtade det Kongelige lifet 1633. På sjöresan tog han en sådan stöt til helsan, at han ifrån den tiden öfwerhopades af bräckligheter, mot hwilka han

doch uthårdade til 1642, då hans dödsfall timade. Uti Lundby Kyrka, begrofs han med en pragt, at omkostningarne stego til 4000 Riksdaler, och Superintendenten i Götteborg, Herr Mag. Anders Johan Pryn, höll öfwer honom den wanliga lif-prädikan.

Den öma kärlek, Fru Friherrinnan Bjelke buret mot sin afledne Herre, gjorde hannes saknad så stor, at hon yrade förlusten på det utmärktaste sättet. Hon beslöt, at tilbringa sine återstående dagar uti et ensligt Enke-stånd, och detta fattade upfat stod ej lätteligen at ändra. Men Majoren öfwer Småländska Cavalleriet, Herr Carl Ilja til Aspenäs, en wärdig Son af den berömlige Ståthållaren på Fästningen Elfsborg, Herr Bengt Ilja, upmanade wår Friherrinnas; måste likwäl länge anhålla, innan capitulation sedde. Han war affärdad ifrån Swenska Armeen uti Tyskland, at hemma i landet anställa en recruteri- ring, hwilken han lyckeligen fulbordade, och bragte däruppå sin ansöknings hos Enke-Friherrinnan til behageligaste slut. De Swenska wapnen hade utbreddt sin fräck öfwer hela Europa, och Fäderneslandet ansåg deras hjelte-bedrifter med en förtjent högagting. Hwar och en af desse frigs-bussar hade anseende, som en General, at de kunde med et ord upwäcka både wördnad och kärlek. Lika mycket om sättet: Historien säger, at Friherrinnan samtyckte til en anhållan, som kunde föröka wår Iljas glans och anseende. Korteligen, de förbundo sig, at Bröllopet skulle firas på Sjare wid

wid Slutet af år 1643, hwilket beslut jämwäl wan sin fulbordad. Strax wid beynnelsen af detta ljuflwa ägtenskap, tilföllö Fru Friherrinnan ättilliga stora sorger. Älste Sonen, Herr Jöran Ulssparre, afled i Paris på sit 20 år, under sina resor 1644: hwad sorg hånne därigenom förorsakades, därom woro hannes tårar wid des begrafning i Lundby öfwerlygande wittnen. Äret efter detta sorgespel, eller 1645, kom Ståthållaren i Norige, Hannibal Sehestedt, rågande med en Arme af 12000 man ifrån Bohus fästning, och lågrade sig wid fäteriet Lerjeholm, hwilket hade den påföljd, at hon för det wäldswerkande granfolket måste flygta undan fienden med alt sit redbaraste, och förblifwa på sina gods up wid Stockholm, i hopp om bättre tider. Det är wist, at hannes hopp i det målet träffade in; men hon kunde ej undansly sorger på den orten. Döden förföljde hånne mer, än fienden: när hon wunnet säkerhet mot den senares wäldswerkan, utöfwade den förre sin grymhet, på hwad ställe hon anlände. Ty under denna flykten bortmiste hon sin af alla barnen qwarblefna Dotter, Fröken Anna Ulssparre, hwilket förekom hånne så mycket kånbarare, som hon ej hade någon af- inge med Majoren, Herr Carl Ilja. Denna Fröken räknade sin ålder ifrån 1631, och begrofs 1647 uti Stockholms Storkyrka af Theologia Doctoren och Kongl. Öfwer-Hofprädikanten, Herr Eric Gab. Emporagrius, hwilken och höll öfwer hannes dödsfall en upbyggelig prädikan. Hannes lif fördes sedan på någon tid at Leda Kyrka, och sist til Lundby,

Lundby, at nedfattas i Familje-grafven. Efter denna och slika hjertrörande forger, förestod hånne en svårare. Sverige frigade sig til en hederlig frid med sina fiender. Kort efter sedde hånnes hemkomst til Djare. Hånnes Herre, som under flykten gjort hånne falskap, sågnade hånne hvar minut med et ljult umgänge, och hade en stark hel-sa; men en håftig oförmodelig sukdöm tilstötte, genom hwilken han hasteligen blef så illa medfaren, at han, som med wårjan i handen dödat mången, måste för dödsfens wåldsamheter falla på Djare den 5 November 1653*. Hwad beklageliga forger-teken hon åter framwiste, wittnar Superintendenten i Götheborg, Herr Doctor Eric Brunnius, uti Personalien öfwer den afledne Majoren, Herr Carl Lilla, i det han sätter hånne i jämförelse med Davids tilstånd, när han sade: min själ wil sig intet trösta låta. På förra sättet betalte hon och denna forgen med 4000 Riksdalers omkostningar til begrafningen, hwilket bör anses, antingen som et teken af mindre uplysta tider, eller som en följd af en håftig kärlek til den afledne älskwärdige Herren och Majoren Lilla.

(Slutet härnäst.)

Be-

* På hans ana uti Lundby Kyrka kan man läsa följande: Wälborne Herr Carl Lilla til Aspenäs, Djare, Kärda och Bjelkestad, Major öfwer Småländska Cavalleriet, hwilken affomnade i en salig stund på Djare, den 5 November 1653. Gud frögde hans själ i den ewige glädjen, och förlåne kroppen en frögdefull upståndelse på den ytterste dagen, med alle Guds utwalde!

Berättelse om några fynd i Säfwe-Pastorat på Hisingen.

Under påstående husförhör i Björlanda och Bacfa sockner, har Herr Adjuncten Joh. Lindman, för at eftersewa Kongl. Cancelli-Collegii Skrifwelse til Domcapitlen af den 13 Maj 1760, underrättat sig om forna minnesmärken, m. m. såsom gamle grifstöggar och upreste stenar, hwarom framdeles. För denna gången wil jag inrycka några fynd, om hwilka han wid samma tillfälle sådt all tillförlitelig kundskap. Dessa fynd äro

1. En wärj-klinga, förmodeligen af silfwer, hel och ofädd. Hon fans år 1756 af Anders Nas-musson i Sörred, 3 alnar djupt i en torfinosse, kallad Kollereds-mossen. Klingen war alnelång, 1 tum bred upåt, men något smalare åt udden, til färgen brun, men efter astorkningen ren och hwit. Materien war seg, och swår at afbryta: lyste strax i ändarne hwit. Hon besågs af många torstfä-rare från hela granlaget; och de meste påstodo, at hon war af silfwer; någre sade likwål, at hon wore af hwit metall. Alle betygade, at hon wore aldeles icke af stål, emedan hon icke heller war rostig. Sonen til upfinnaren berättade, at Fadren sådt hånne i Götheborg; och mera wet man icke at tala om silfwerklingen.

2. En stålgröta, med haddan eller grepen uti dronen, funnen under wågen icke långt ifrån färgestaden wid Kongåls, eller midt emot Ladugården,

den, af Hans Olsson i Rörån, år 1754. Hans egen berättelse är följande: At grytan stod up något med den ene brådden; men som denne satt hårdeligen fast, och kunde ej upryckas, lät Hans Olsson sin medföljare hemta en spade, då de grofwo up hela grytan. Nu wille de weta, om något godt inuti wore: hwarföre den ene slog grytan i en sten, at ej den allenast, utan ock et stenkrus, som war innelukt, (et af de Ängelske eller Holländske, försedt med tenlock) gick sönder i det samma. Bonden sade wäl, at kruset hade intet at innebära: kan så wara; man war likwäl af annan tanke. Wägen har på detta ställe blifwet flera gånger flyttad; och således war ej grytan nedgräfwen på wägen; men kommet närmare up åt dagen, sedan wägen blifwet omlagd och upförd. Hans Olsson har god helssa; men som han efter syndet war kraslig en tid, föllo många på den widspeligen tanken, at syndet war nödwändigt orsaken därtill. Grepen har Hans Olsson än i behåll; och härmed lemna jag kruset och grytan i sit mistänkt wärde. Troligt är likwäl, at både denna och

3. **En annan gryta**, sunnen af Jon Börjeson i Gunnesby för 20 år tillbaka, uti en gårdsteg wid Castellgården, waret ej toma, såsom neberggräfne under någon fågd imellan de Swenske och Danske. Mange sägo hålan efter grytan; och påstå, at där brände ljus förut, men ej sedan den tiden. Sådane märken äro kanske rimeligare, än mången tror, och wita om utdunstningen af metaller. Om grytan och des innehåll intygade Klärfaren,

faren, Hans Olsson i Gunnesby. Den som gjorde syndet, är wäl död; men tre des söner lefwa.

4. **Slagne flintor**, 200 stycken, sunnos i en liten torfmosse år 1757, af Anders Swenson i Skolwisered. Dessa lågo 3 alnar djupt i en hög, och 2 stora flintestenar, som de woro slagne af, stodo bredwid, en på hwar sida. De förre kunde tjena til böffe-flintor, om de bleswo bättre upslagne. Torfmossen är liten, ligger uti et berg, efter ögnemåttet 30 alnar högre än slåta fältet. Här fans ock **siörång**, hwaraf några torfswor upwistes, låtta som halm; och kunde man där af plåcka det ena strået ifrån det andra.

5. År 1729 fans uti Säswe Ryrfogård en ganska tjock ekestock, hwilken upwåltes och skilde sig i twänne delar, då man däruti bles warse et **lärbent**, som höll inemot halfannan aln i längden. Stocken war kluswen, bägge klåswarne ihoplagde och sammanslagne i ändarne med naglar. Korteligen, stocken skulle passera för en likkista, hwarom annat stoft efter lik bar wedermåle. Venet bles afflaget, och föragtat, stocken sonderbuggen, och alla minnesmärken förkommo. Historien är likwäl qwar i alla gamlas och medelåldrigas mund.

Jungen lærer neta, at ju dessa synd äro märkwärdiga, i synnerhet det sista. Man ser ögonstenciligen, at detta ej waret något hwalstföben; utan twifwel måtte någon Jätte legat i ekestocken; fast jag ej kan göra bested för de andra bentnotorna, som blifwet swärligen förmultnade det ena förän det andra. Men jag lemna alla multnade skatter åt

åt sit öde; lika nögd, om Historien blir rik eller fattig. Annan sak är med wåre nergräfne penningar; som skulle förmodeligen komma Sverige wäl til påß i wår omflagade penningebriß. Under tiden hörer man, at myntat gods upgräfes; och platserna här och där, t. e. wid Åsige, wita nog om nedlagte arbete. Men sällan blifwa dylika Statter wederbörligen angifne. Det hwar och en sunnet, wil hwar och en behålla; och 5 §, af 48 cap. i Missg. B. hindrar mindre ådelsinte upfinnare at angifwa sig sjelfwe. Ty ho sparar sig icke et beswär, som har fattigdom til lön? Denna lag blifwer således öfwertrödd, utan at mången gör sig samwete dårdfwer; hwilket är mera beklageligt, än sjelfwa förlusten. Desutan förlorar Historien, så wida Guldarbetare ej blifwa större Antiquarier framdeles; och det, som Oconomer mest ömar, ingen wil göra sig beswär för en Statt, af hwilken upfinnaren kanske får mera förtret än båtнад. För dessa och flera orsaker ligger utantwifwel ännu så mycket ofunnet, som sunnet, beshinnerligen wid gränsorter, på walplatfar, där låger städt, och fiendteliga marcher framtågat. Något är ock nedgräfvet af widspelig tro, något af hat och misfunnsamhet. Korteligen, mycket är gömt i jorden, och ligger länge nog förborgat, sedan mången ägare dödt i fågd, utan at lemnat någon medwretande. Det är billigt, at uplöka dessa Statter: konsten skal härnäst uppenbaras, åtminstone til et försök.

Hwad

Hwad Nytt i Staden?

Korta Stads-nyheter.

Den 11 dennes asseglade Swenska Ostindiska Compagniets Skepp, Fredric Adolph, härifrån med tämmeligen god wind, och gör nu sin tredje resa til Canton.

Ankomne äro Skepparne Carl Mahøy ifrån Mairne med barlast, och Anders Hansson Hagman ifrån Lemwerpol med rådt säcker och tobaksblad.

Götheborgske Wexelcoursen.

Onsdagen, den 11 Februarii.

London	-	-	73 $\frac{1}{2}$	-	-	Dal. R:mt.
Amsterdam	-	-	68 $\frac{1}{4}$	-	-	M: f R:mt.
Hamburg	-	-	73 $\frac{1}{2}$	-	-	M: f R:mt.

Korta Tankar om Wexel-coursen *.

Det är underligt, at så mycket skrifwes uti et ämne, som kan utredas på en sida. Efter mit begrep har Sverige mindre orsak, at klaga på Wexel-coursen;

* Detta är insändt, och inryckes med nöge. Jag lemnar andre, at döma, om icke Poetens utrop hörer hit:

Quid melius dici simpliciusque potest?

coursen; men wål på l'agio, då man behöfwer redbare penningar. Jag har aldrig hört, at Werel-cours är möjelig, utom penningar: ty han utfä- ter ju förhållelsen mellan myntet uti tvåanne Natio- ner. Se wi nu på saken, så föragtar ingen Na- tion wåre guld- eller silfwer-penningar, ej heller wåre plåtar; utan coursen är så wida mycket drå- gelig. Jag får alltid en Riksdaler för en Decaton.

Men det är oß imellan, som Werel-coursen är dryg, och et högt agio, som utmattar almånheten. Förhållelsen mellan wårdet på mynt och Banco- sedlar är rätta namnet på wår sjukdom, och den kan alltid botas, om högste Wederbörande t. e. kundgöra, at Transport-sedlarne föla, efter en wis datum, inlösas af Banquen, och betalas med red- bare penningar.

Små Kyrko-tidningar.

I Swenska Församlingen äro ifrån den 5 til den 12 dennes födde 2 Gosse- och 2 Flickobarn: Wig- de Skräddaren Simon Graftman och Jungfru Greta Maria Hagman, Brandwaktskarlen Eric Browall och Enkan Brita Walberg: Döde Sko- makaren Johan Geppert af stickflus, Bryggare- Enkan Ingeborg Nofsdotter af ålderdom, 1 Gosse- barn af koppor, och et Flickobarn af slag.

I Tyska Församlingen födde 1 barn, och dödt 1 dito.

I Kronhus-Församlingen döde 1 Soldat af het- sig feber, och 1 barn af bröst-feber.

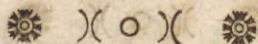
*Hand-
Kund-*

Kundgörelser.

Den upmuntran, som af Herr Lange uti förle- den wecka loswadades flitige lumpesamlare, består korteligen däruti, at han förårar 1) en stor Quarto- Bibel til den, som detta år lefwererar det mesta af de finare och gröfre linne- samt ylne-klutar. 2) En Octave-Bibel til den, som inlemnar största quan- tum darnåst. 3) En Postilla. 4) En stor Psalme- bok med grof styl. 5) En Christens Resa. 6) En mindre Psalmebok. 7) En Natwardsbok. 8) En Cateches, alt inbundne böcker, lämpade til wårdet efter hwar lumpesamlares flit. Denna summa af böcker sträcker sig til alla 3 classerna af flitige sam- lare, så at en tredubbel summa inom et år utläs- was, utom betalning efter taxan. Herr Lange be- fordrar härmed ej mindre wåra Theologiska, än Oeconomiska, ändamål.

Til salu angifwes Skepparen Anders Bromans i Majorne belagne hus och gård, och består den af följande wånings-rum och lägenheter: I under-wå- ningen 1 stuga, 2 kamrar, kök och bryghus; i öfra wånigen 2 kamrar med wind och wisterhus, samt hage med brun uti: den sig hårtill finner hågad; behagar med Herr Controleurén Abrah. Almgren om köpefillingen accordera.

Wid instundande Påsk är en bygning och nö- diga gårdsrum lediga, at mot hyra tiltrådas, midt emot Herr Schuts egendom wid Majorne; när- mare underrättelse kan erhållas hos Amiralitets- Bokhållaren Lindgren på Swarfwet.

Uti et hus, beläget på Köpmansgatan, wid lilla berget, äro tvänne rum, i öfra wåningen, åt gatan, lediga. Eho som finner sig hågad, at hyra de samma, kan därom anlita den, som hyrer öfra wåningen uti samma hus.

Hos Herr Olof Hasselroth, boende uti Supercarg. Hülphers hus på stora Hamnegatan, finnes til köps et parti godt Elbinger malt, äfwen hwita och grå årtter, utom smör, saltgrönt och rökat fläsk, item salt kött uti fastager.

Den 25 i denne månad säljes uti Köpenhamm en hop utvalda Cabinet-stycken, ankomne från Levanten och Africa: Cataloguerne kunna läsas på Beursen, och Herr Thaulow, i nämde Stad, åtager sig gerna beswäret med uphandlingen wid Auctionen.

De som wilja sina barn utan all fördom wäl, och således önska dem befriade från naturliga koppor, genom ympning i nästkommande wår; tackas häröfver annåla sig hos wår ypperlige Helseförjare, Herr C. D. Engelhardt.

Herr Guys wagn kommer nästkommande Måndag, eller den 16 Februarii, at bortspelas, och tillerkännes den, som har bästa lyckan.

Regula Hermenevtica.

Tempora, personas, distingue, locumque modumque,

Atque scopum; concors & facer Auctor erit.

Götheborgska
Sagasinet.

Lördagen, den 21 Februarii 1761.

Slutet af Anmärkningarne wid Sor-
gekalken.

Om jag nu efter anmärkningarne bifogar en målning af Fru Riksrådinnans höga förmåner, låter hwat och en medgifwa, at hon til börden räknade sina anor ifrån de högsta Adelige Utterna i Riket; ty, at förtiga alla andra, stod hon i förwantskap icke allena med Konung Gustaf den Förstes andra Gemål, Drottning Margareta Lejonhufwud, utan ock med Konung Johans andra Gemål, Drottning Gunnila Bjelke. Men så högt hånnes blänkande anor woro til heder upsatte öfwer andra, så lysande egenfapper strade hela hånnes lefwerne. Hon wördade den ewiga milda warelßen, som underligen ledsagat hånne genom lycka och olycka. Hon badade sig ofta i tårar, när hon låg in för Guds ansigte med sit tack-offer, eller med böner om frimodighet emot döden. Til at des bätre utöfwa sin böghelse för Gudagtigheten, bewistade hon